

Auditie monoloog Hans

Eenheid is de enige manier: iedereen die onze eenheid bedreigt, moet worden aangepakt. Zwakkelingen, verraders, joden. Ben je niet vóór ons, dan ben je tégen ons.

Ik was zo trots dat ik mijn deel kon doen. Ik zie mij nog staan, in mijn nieuwe, zwarte uniform klaar om naar Westerbork te gaan. Papa legde zijn hand op mijn schouder, keek me aan met tranen in zijn ogen. Ik heb hem nog nooit zo trots gezien.

Het kamp... Ik kan niet beschrijven hoe, niet...

Horror. Pure, ellendige horror.

Vrouwen, mannen, kinderen gescheiden, van elkaar... Werken moesten ze, tot ze er bij neervielen. Wat we moesten doen om ze aan het werk te houden. Ik hoopte haast dat ze op de trein gezet zouden worden, dat het niet meer mijn probleem zou zijn, dat ik ze niet meer hoefde te zien. Opeengepropt als vee, nee, erger, naar het oosten. Weg van hier, weg van mij.

Ik vroeg eens aan de machinist wat ze daar wachtte. Hij lachte. Alsof ik dat niet wist. Soldaten met geweren. Naakte hordes, geschopt en geslagen, die de douches in werden gedreven, betonnen bunkers met nagelkrassen in de blauwgekleurde muren. Schoorstenen die dag en nacht roken.

Ik wist het niet. Echt niet! Ik dacht... ik weet niet wat ik dacht. Maar dit... dit...

Ik kon niet meer. Ik kon gewoon niet meer.